

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön januar 7^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A' remete-kunyhó. *(Folytatás.)*

Egy borzasztó szélvész eszszakán tüz támadt közel Bálint lakásához. A' harapódzó lángokat a' dühösködő orkán ereje ellen gátolni semmikép nem lehetett. Bálint háza lángba borult; nagy lön a' veszély; rémület rázta-meg valóját a' férjnek és atyának, ki remegő Rózáját karjai között tartva igyekezett legalább éltöket megszabadítani. Jól félrehaladtak már, midőn Rózának egyszerre Sándora ötlik eszébe. A' gondolat, hogy az ártatlan szendergő kisdéd lángok között lelendi sirját, erőt ada neki, hogy magát férje karjai közül hirtelen kiragadjja, 's gyermeke oltalmára a' már félig eégett házba befusson. Elégge törtet utána Bálint; de őt utól nem érheti, a' hó anyai szeretet szárnyain repült. Róza semmire sem ügyelve, nem hallgatva a' Sándort már ölében hozó ősz Dobónak tartoztató szavaira, berohan a' szobába, hol gyermekét véli lenni: de Sándor már nem vala ott; a' szorongató félelem, anyai szeretet, fölzudult érzelmek ereje ellankasztá Rózát, 's az égető lángok, a' forraló meleg, 's fojtó füst közül félholtan lehete csak őt kiragadni.

A' lángok megtikkadtak; az éj elmúlt, 's a' Bálintra nézve gyásznap feltűnt. Szemei könnyel áznak; háza hamuban; szeretett Rózája végóráján. Rózára a' bús körülmények veszélyesen hatottak, és a' későn érkezett orvos csak kevés órát ígére még éltenek: 's úgy is lett. Magához kíváná férjét, kit némán megcsókolván, akadozva dobogó szívéhez szorítá Sándort, és — elaludt.

Bálint Rózával eltemette boldogságát, örömét, földi mennyét. — Érzé, hogy szebb napja lenyugodott, 's csak a' siron tul fog ismét felderülni új életre ébredendő Rózájának szemeiben. Bús lett; minden tárgy, melly előbb gyönyörködteté, most bút fakasztott keblében: de semmi se hatott még is olly kinnal lelkére, mint Sándorának tekintete; kivált midőn ártatlan mosolygással kérdé a' kisdéd kedves anyjának mikor érkezett. Ó! ekkor elsetétült az élet napja előtte, 's nem ohajta egyebet, mint Róza mellett alhatni csendes álmait. Setét gondolatok fészkeltek keblében, mellyeknek komor vo-

násaik kiültek arczára, 's ezt előbbi kellemes vidorságából kivetkez-
tetve bús komolylyá alkoták. Az emberek társaságát futni kezdé,
közöttük Rózát fel nem lelhetvén. — Hamuval fődött házába vonult;
itt tölté egyedül bús napjait: míg végre ott maradhatását is gátlák
a' vigasztalók, 's az új házasságot javaslóknak sürűen érkező serege.
Gondolat támadt agyában, melyet kevés nap múlva létesített is.
Az egymást váltó károk által alkalmasint megkarsult birtokát mély
titokban Várinak eladá; a' pénznek egy részét magához vevé, má-
sikát egy levélbe zárva Dobónak, ősz szolgájának, adá olly utasi-
tással, vinné azt Bocsárynéhoz, kinek utóbbi gondviselése alá hagyandja
Sándort. — „Én — hozzá veté — már értekeztem az asszonynyal.
Igérté, 's úgy hiszem ígéréténel fogva, ő, ki Rózám szerette,
anyja leend árva gyermeküinknek. Te pedig Dobó! míg napjaid ter-
jednek, légy apja; neveljétek őt jámborul, boldoggá; — ezt én már
nem tehetem. Jó szolgám! most légy okos és hiv; — én — de Isten
hozzátok!“ — Itt megrázta Dobónak kezét, megölelé Sándort és
eltűnt.

Sokáig némán állt az e' jelenet által lesújtott Dobó, 's a' han-
gok, melyek elsőbben nyomulának-ki melljéből, e' panaszok valá-
nak. „Szent Isten! mi ez? — az anya sirban nyugossza álmait: az
apa elmegy, ő tudja hova! 's a' tehetetlen gyermeknek én tehetet-
lenebb vén legyek apja, és Bocsáryné anyja. — Uram! nézeteid meg-
ecsáltak; én ugyan apja, mint lehetek, leszek: de anyja csak egy
volt, kit most sir fedez. Gyermek! te árva vagy: kétes jövődöd
engemet méltó aggodásba ejt; de nincs más mód, menni kell. Jer
reszkető karjaimba; hagyjuk-el a' házat, mely nem mienk többé;
lépjünk-fel a' pályára, melyet atyád kijegyzett. Irgalmas ég! hints
áldást utunkra.

Pusztán hagyva a' bús tanyává változott lakot, melybe Vári
költözött nem sokára, elindult Dobó a' gyermekkel, 's keserű könye-
ket hullatva útjára, elért Bocsáryné lakásához.

Bocsáryné fiatal özvegy vala, ki alig haladá még el évei hu-
szonkettedikét. A' szebb lelki tulajdonokban szegény, de külkecsek-
ben dúzs, 's kellemeiben nem kissé büszke nőnek uralkodó indulatai
voltak: hódító vágy, az evvel testvéri kapcsolatban álló piperedűh,
és játszó szenvedély. E' két végső rugótól izgatva korán hunyt férje
után maradt javainak nagyobb részét pazar kezekkel elfecsérelte, 's
a' neki olly igen szükséges pénz forrása alkalmasint bedugult, midőn
fiját Révy Bálint bizonyos mennyiségű pénzzel gondja alá adni szán-
dókozott. Örült az özvegy, szép alkalmat látván pénzhez jutásra
nyilni, kivált midőn érté Bálintnak eltávozását; könyezve egyezett-

meg az elbusult atyával — mert vajni könnyű asszonynak ámitó könyeket csinálni szemeiből! — szentül ígérte, hogy Sándort, mint édes saját magzatját, nevelendi, a' számára nála leteendő pénzt hiven őrzendi, 's azon fog mindenkép igyekezni, hogy Sándort későbbben talán még is hazatérendő atyjának mint jól nevelt ifjat adhassa vissza: vagy ha úgy változnának az idők, szabad szárnyra eresztvén, holtig biztosított állapotba helyeztesse.

A' jó Bálint mindezeket hívé, 's boldog hiedelmében el is távozott, nem sejtvén milly sorsra juttatá gyermekét. Bocsáryné — így okoskodott ő — Rózámát szerette: barátnéjának tehát árváját ápolni fogja — de nem juta eszébe, hogy a' vonzódás szinlett is lehetne. 'S valóban, bátor Bocsáryné ajkairól szünetlen hangzott a' „barátné“ nevezet, még sem vala senki kevesebbé az, mint ő. Róza ismeré őt, de férje visszas ítéleteit földeritni nem látá szükségesnek: különben sem lelven szép lelke gyönyört mások ócsárlásiban. Ősz Dobó jobban ismeré Bocsáryné uránál; azért aggott Sándor jövődje fölött: de mit vala tennie! Ura eltávozott, neki a' kijegyzett pályára fel kellett lépni.

Sándort Bocsáryné nyájasan fogadta, 's előnté csókok árjaival: majd átadva Ilkája csevegéseinek, maga mohón ragadá 's olvasá a' levelet, de kivált a' pénzt.

A' gyermek-évek szépen és édesen tünedeztek Sándor fölött, ki Ilkával tanulgatott; 's míg az anya szokott kirándulásait végzé, ők ártatlanul együtt játszottak. Gyakran ősz Dobó ülteté őket remegő térdeire, 's regéket beszélt nekik, gyönyörködtetőket, csudásakat. Mint sűrűn ültetett virágok összefonódva nőnek 's virulnak: ugy ők kedves irányzatban növekedtek, testvéri bizalommal, szeretettel öszszecsatolva.

De örömiünk itt csak képzelet! Egy rövid betegség az ősz Dobót sirba fekteté, előbb mint Sándort sorsáról tökéletesen felvilágosította volna. A' jó öreg mindig több napot ígért magának, míg az alatt számolásai megcsalták. Szerette őt Sándor mint atyját, 's fájdalmas érzetekkel elfogódva kísérte sirjába. Sokszor meglátogatá sirját Ilkával, 's keserű könyeket hullattak fölötte.

Ezentul borultabbak lettek Sándor napjai; a' gyermekekből legény és leány vált — leány, 'kit testi és lelki szép tulajdonok egy bájoszó válóvá alkotának. Ilka anyjának szenvedélyeitől mentten, kis körébe vonulva, Sándorával enyelgve élé legboldogabb perceit; 's nem lehetne neki kinosabb, mint csendéből kiragadtatva anyjával zajos társaságokban, vigalmakban megjeleni; — mert Sándor nem lehetett ott. — Komoly, szótalan, hideg vala Ilka máshol mindenkor; anyjának intései siker nélkül hangzottak-el; az otthon vitor, csevegő, heves

Ilka csak komoly, néma, hideg maradt; mi az anyát nem kevéssé bosszontá. Ennek feje t. i. tele volt magos tervekkel lánya körül. Ilkát gazdag férjnek karjai közé álmódá, 's magának új bőségforrást alkotott. Hogy engedhetné pedig e' szép reményeket konok leánya hidegsége miatt füstbe repülni! — Meg kell törni makaesságát — gondolá — mívégre legüdvösebbnek vélte a' leányt elszigetelve tartani Sándortól — ama — mint Bocsáryné nevezgetni szokta — ábrándozó bohótól. — Észre vévő már az anya Sándor és Ilka viszonyos vonzódásukat; — de Sándor öröksége elkopva, saját javai ingatag lábón lévén, azt éppen nem hagyhatta helyben. Eltökélé tehát szerelmöket, ezt a' mindenható érzést, kioltani. „Ritkábban lássák egymást, még gyérebben cseveghessenek együtt: 's ha a' tilalmat áthágják, kemény, hajthatlan leszek irántok.“ — 'S úgy lett. Ilkának tiltva lön Sándorral társalkodni, magányosan beszélni: Sándor emlékeztetve lett, hogy a' háznál csak kegyelemből tartatik; mit vele, ki a' részére letett pénz felől mit sem tudott, könnyű vala elhitetni.

Most vevő észre a' két szerelmes, milly fokra hágott az őket üdvezítő érzemény, melyet a' tilalom még hevesebb lángokra lobbantott. Érzék, hogy egymás nélkül nem lehetnek; azért a' szigorú tilalom daczára is szorgosan kilesének minden legkisebb alkalmat. Lelopák ilyenkor magokat a' kertbe, 's a' boldog gyermekkor képein kellemesen andalogtak. A' kémlelő anyai tekintetet néha, de nem mindig, voltak szerencsések kikerülni. Rémitő fergeteg csatázott ilyenkor az ártatlanok felett; a' felbőszült anya kimélet nélkül korholá őket. „Te féreg — így rivalkodék egykor Sándorra — huzd össze magadat! elégedj-meg, hogy felneveltelek, 's eddig tápláltalak; házam csendét ne zavard; ábrándozz néma éjjel a' holdvilágnál, de ártatlan leányomat ne csábítgasd.“ — Képzeltetni miként sujtották e' szavak a' lelkes ifjat! Szerette Ilkát, mint életét, de tisztán: alacsony csábításról nem is álmódék. Fájt lelkének e' méltatlan vád, fájt az angyali Ilkának is, kit méregre forrott anyja sokképen tudá gyötreni. — Illy állapotban vala Sándor, midőn a' gondolat megszállá: titkon elhagyni a' házat, hol úgy sincs rá szükség, és mint vagyontalan árva a' Törökök ellen küzdő honfiak sorában használva a' hazának felejtetni, mit a' sors tőle mostohán megtagadott. Elhatározott szándéka volt tehát a' hadsereget felkeresni. Rendítő vala a' terv, de bús elszánással még is teljesíté azt. Elhagyá a' házat, 's a' tisztán fénylő hold szelid vezérlete alatt eljutott a' rengeteg erdőbe, felkapaszkodott a' halomra, és a' kopár tetőn elszenderedék.

(Folytatás következik.)

ÉLET-TÖRTÉNET.

A z E s t e r h á z y a k. *(Folytatás.)*

Esterházy Miklós gr. 's nádorispán szül. Galanthán 1582. apr. 8-án. Atyja Pozson megye alispánja, anyja Illésházy házból eredett, 's az akkori nádornak testvére volt. Az említett Esterházy a' nagyszombati fő iskolában végzé tanulmányait, hol az elődöeitől elhagyott katolika vallásra ismét visszatérvén, az atyai házból 's minden örökségből kitiltatott. A' nádor Illésházy István, kihez most folyamodott, sikeretlenül igyekezék őt a' helvét vallásra visszatéríteni. Elhagyá tehát a' nádor udvarát is, 's a' kassai hadikormányzónál, Magócsy Ferencznél, talált menedéket. Nem sokára 2-dik Mátyás királynak nagy pártfogását tapasztalá, ki őt 's testvéreit 1612-ben országos bárókká nevezé. 1617-ben miután jeles talentumának több sikeres bizonyosságát adá, Beregh megyének, következő évben Zólyom vgyének főispánja, 's a' királyi tábla ítélőmestere lett. Mátyás kir. fontos követségekkel bizta-meg; jelesen Bethlen Gábor erdélyi fejdelemhez küldé békealkudozás végett. Bethlen őt a' király iránti hűségtől elvonni sikeretlenül törekvék, 's így az alkudozás helyett csak gyűlölség támadott köztte 's a' fejdelem közt. Midőn végre 1621-ben Est. kettőzött fáradozása által a' béke létesült, a' király őt érdeimei jutalmául arany kulcsossá, Érsekujvár kapitánjává, 's a' bányavárosok vezérévé nevezte-ki. Ezen utóbbi hivatalát különösen tündöklévé tette, midőn az Érsekujvár mellett száguldó, gazdag zsákmányt vivő, török csapatot sokkal kevesebb katonájival megtámadá, 's azt nemcsak 300 pogánynak eleste után szétveré, hanem körmei közül 1400 keresztény rabot is szabaddá-meg. Számos érdemeit nem tisztelheték illőbben a' Magyarok, mint hogy őt 1625-ben nádornak választák. A' király 2-ik Ferdinand azt helyben hagyá, 's Fraknóvárral megajándékozá. — Uj hivatalában, a' csatatéren, 's királyi titkostanácsban sok jót munkála honja boldogítására. 1645-ben munkás fáradozása által kötöttett a' békesség 3-dik Ferdinand és Rákóczy György között; miután nem sokára 1645-ki sept. 11-kén Nagyhöfleinban (Sopron megye) 63-ik évében örök nyugalomra szenderült. Második hitese a' hires Thurzó Imrének özvegye volt. Ettől több fiat nemze, kik e' jeles nemzetséget maiglan fenntarták. Rákóczy Györgyhez irt 11 intő levele nyomtatásban is megjelent Győrött 1756. (8. rét) — ismét Lónyay Zsigmondhoz 's több vgyéhez irt leveleit olvashatni Molnár János könyvházának 3-dik szakaszában.

II-dik László gróf cs. k. tanácsnok, Pápa városának fő kapitánja, — VI-dik Ferencz Gyarmat várának főkapitánja — II-dik Tamás Léva várának alkapitánja — 's I-ső Gáspár arany

sarkantyús vitéz, az Esterházyaknak diszes koszorújuk, vitéz haláluk által örök nevet szerzenek maguknak. Mind a' négy t. i. Nagy Vezekény térén (Bars megyében) 1652-ki aug. 26-dikán 300 magyar bajnok társaságában ütközött-meg 4.000 Törökkel; 's ám-bár ez uttal 150 magyar fogoly szabadult-meg a' török fogsághól, és csak 48 Magyar, de 800 Török hullott-el: az elsőkközt azonban a' négy hős Esterházy is elesett a' csatában. Felőlek írja koszorús Berzsényink:

Milly áldozat volt a' vezekényi harc!

Bús tisztelettel könnyezi a' Magyar

Négy bajnok Esterházy véres

Porba kevert ajakát, halálát.

Későbbben e' jeles bajnokok nevét örökíteni akárván Esterházy Imre, az esztergomi káptalan nagyprepostja, 1734-ben a' vezekényi mezőn emlékkövet állíttata pyramis alakban, mellynek most már nem olvasható feliratai következők voltak:

Első oldalon:

Siste Viator Lege In Hoc Campo Uno Die Una Ex Familia Quatuor Heroes Invicti Cecidere. Ladislaus II. Comes Esztorasz Perpetuus in Frakno S.C.R.A. Mattis Consiliarius Emeritus Praesidii Papensis Supremus Capitaneus. Franciscus VI. Esztorasz Praesidii Gyarmathy Supr. Vigiliarum Capitaneus. Thomas II. Esztorasz Praesidii Levensis Vice Capitaneus. Caspar I. Esztorasz Eques Auratus.

Második oldalon:

Fatalis Sanguis Esztorady Mars Turcius Erravit Voluit Fatalis Esse Non Fuit Quia Viros Quos Necuit Non Totos Exstinxit Hic Ter Gemina Rosa Eszterhaza Effloruit In Novam Purpuram Quatuor Heroum Sangvine Rigata Ergo Martius Hic Campus Est Quem Nec Sola Jam Habeat Roma Heroibus Eszterházy Debet Hungaria.

Harmadik oldalon:

Huius Tam Invictae Hoc Monumentum P.P. Emericus Eszterházy Vt PraepositVs Malor CapitVLJ Strlgonlensis pro Deblto elVs bono perLVstrans.

(Folytatás következik.)

K Ü L Ö N F É L E.

Junod órá.s. Egyik genfi hirlap közelebbi tudósítást közöl az e' lapokban már kétszer említett Junod órásról, kinek az a' hire volt, hogy rendkívüli gazdag örökséget nyert, 's ki a' későbbi tudósítások szerint a' bolondok házába jutott. A' szegény nagyon beteg, és sováro-gva várakozik a' kocskira, mellyek neki a' tömérdek pénzt elhozandók egy fényes kastél és uradalom kifizetésére, mellyeket, mint elméjében írva áll, e' közben megvett. Nem rég kérte feleségét, hogy hasitaná ketté fejét, 's vegye-ki belőle az arany darabokat. Nem szenved kétséget, hogy a' szegény ember kegyetlen módon mystificáltatott. 's az örökségről egyetlen egy szó sem igaz. Ujságírók, tör-

vénytiszték, 's az egész környék compromittáltatott ez által. A' követ, ki a' szerencsés hírt hozta, 's kinek 10.000 frankot ígért, szintén közel van az örüléshez, mert már egy csinos jószágocskát bealkudott magának, melyről most le kell mondania.

Házassági viszonyok — perlekedések — azoknak forrásai. Túlitt gyengédségből leányaik iránt el nem határozhatják némelly anyák magukat, hogy tőlek megváljanak, hanem azt kívánják a' házaspártól, hogy nálok telepedjék-le, nehogy kedves leányzójoktól elszakasztassanak. Mind ez minden esetre igen patriarchai, 's az együttlakás boldogsága igen kínálatos; azonban a' szegény vőnek nem sokára tapasztalnia kell, hogy nem tulajdon négy fala között van ő; mert bármi jó és szenvedhető is valamely napa, még is minden órában, minden szempillantásban jelenléte néha igen is terhe ssé lesz egy fiatal férj előtt. Ebből feszesség keletkezik, kellemetlen érzés, melly aztán némelly elkerülhetlen character-ellentételek által tápláltatik; míg végre világos ellenmondásra jön a' dolog. A' férj foglalatosságai őt ide is oda is elhívják; ő feleségét magával szeretné vinni; de ennek anyja gyengédsége egoismusából ezer okot szed elő, 's a' hölgyet otthon kívánja tartani. A' férj egyszer enged; de végre jól lakik vele, türehtlen lesz, 's az anya kívánságai boszontják; ennyi függőség végre nyomasztóvá lesz, napát már nem szereti, sőt végre gyűlölni kezdi; gyűlölsége őt felesége iránt is igazságtalanná teszi, ki az ő gondolkozásmódját nem felezheti; kíván, sőt parancsol elkülönített szállást; felesége nem tudja ehhez magát elhatározni; ellenkedése a' férjet ingerli, elkeseríti, 's ha szerencsétlenségre caractere kevéssé heves, akkor megbántások se maradnak-el, a' mi minden esetre meg nem bocsátható, 's a' fiatal áldozat családjá elválási panaszt nyújt-be, 's nincs nagyobb szerencsétlenség a' világon, mint házások elválása, kivált szegényebbeknél. Halljátok és vegyétek szívetekre ti édes anyák! — A' parisi törvényszék előtt e' napokban illy egy elválási per forgott fenn. A' nő még csak 25 éves volt. A' nélkül, hogy a' férjnek nagy igazságtalanságát itt szépiteni akarnók, mellyet feleségén elkövetett, még is az egész perfolýamból az látszott-ki, hogy az anyának zsarnoki szeretete 's despotikai gyengédsége voltak ezen szerecsétlen vitának első és fő indító okai!

Bölcs végzés. Nehány nappal ez előtt Londonban síkjég terité-el az utzákat. Több házbirtokosok, hogy szerencsétlenségeket elmellőzzenek, hamvat szórtak a' kövezetre. Ezen jószándékuk azonban ellenzőkre talált; bevádoltattak t. i. a' rendőrség előtt, hogy a' legújabb parlamenti végzemény ellen vétettek, melly tiltja, hogy az utszára szemetet vagy valamit hagyítsanak. A' városi tanács a' bevádoltottakat 40 schilling bírságra ítélte, azon utasítással, hogy ezután inkább sőt szórjanak ki. „De — monda egyik jelenvolt házbirtokos — hát a' só nem valami?“

Szippanatok a' pirulat szelenczéből. — „Az Istenért! hogy foghassam ezt meg; nagysád mivelt lelke, és magyar könyvolvasás?!“ — mond elcsudálkozva tulságos bókolatainak végeztével egy imádottjánál udvarló világfi, midőn azt B. idei Aurórája olvasgatásánál találá. — „Csak úgy, hogy én a' valódi miveltséget a' nemzeti Szépnek mindenek feletti hópártolásában 's kedvelésében tartom!“ — felele a' hölgyecske.

Egy úgy nevezett, de igazán otthon felnőtt urfit szülőji addig unszolgátának, míg egyszer csakugyan rá adá fejét, hogy a' házból sarkantyúktól nehézkés lábait kihuzza. Legelső tisztelkedését is a' szomszéd falubeli kihíresztelt szép hölgyű 's miveltségű tehetős úri háznál kívánván tenni, szerencsétlenség-

gére öblös tajték pipáját is, a' töle megválhatlant, magával vivé, remélvén, hogy a' házi kisasszony csak szép pipájaért is bele szeretend. Hanem ez egyszer megcsalatkozott; mert oda érkezével alig várhatá, a' dohányzásért epedő, a' házi urnak ezen szokás szerinti előszeri szives kínálatát: „Tudom szokott uram öcsém dohányozni? Tessék gyujtson rá tehát!” Nyomban kirántá zsebéből ezüst kupakosát, 's megtömvén emberül, füstölt mint egy basa. Látván pedig a' ház ura, hogy adott szabadságát nemcsak hogy igen is elérte az ur öcsese, de mint a' munkához fogott, még vissza is fog avval élni, illy kérdéssel kezde példázgatni: „Szokta-e öcsém uram a' Társalkodót olvasgatni? mert annak olvasása nagyon szükséges minden embernek, de kivált a' fiatalságnak.” — „Szoktam igen is úgy néha időtöltésül a' kávéházakban, mikor a' városba rándulok” — felel a' gőzhajóként füstölő. — „Ha fog tetszeni, szolgálók szivesen majd néhányval” — mond az ur. Mit az ifjú köszönettel fogada „„„ugy se tud az ember az unalmas hosszú őszi estvéken valami hasznost csinálni” — mondván — Fiacskám! szedj csak öszve öcsém uram számára egy csomó Társalkodót” — szóll az atya belépő leányához. Alig várá visszatértével urfink, hogy a' mulattató csomózatot — mint gondolá — szives fogadtatásának jelét, fölbontsa. Mohón fogott mindjárt az elsőnek olvasásához, melly volt a' 81-dik számú J. — de mohón is félre veté, mihelyt annak velejére ért.

L. P.

E M L É K M O N D Á S.

B á t o r i t á s.

A' jó sorsnak erőtlen

'S botladozásoktól tántorgó léptei vannak.

A' végzet, ha feléd csapkod, ne fogyassza reményed",

Érdeklése : lehetsz még boldog utóbbi körödben.

Az jobban tetemedni szokott, mi vonódva tenyészik :

Ellenben, mi hamar serdül, hamar éri halálát.

Nem tartó az, melly fa korán pirogatja gyümölcsét,

Melly későbbre terem, hosszab lesz élete annak.

HERVÁT ENDRE.

Jelen. Többet ér egy percz a' jelenből, mint egy év a' jövődéből, 's mint egész század a' múltból.

FÁY után L—CS AMÁLIA.

Komolyrejtvény.

Városaim vannak, házok nincs egy is azoknak.

Hasztalanok mezeim, 's ilyenek a' vizeim;

Tengerem is van sok, de nem úsznak azokban hajósok.

Én vagyok egy nyomorult rongy lepedőre szorult.

B. VÁCZRÓL.

Előbbi rejtvény: Küllő.

Jelentés. Kik folyóiratunkra még előfizetni ohajtanának, teljes számú példányt nyerhetnek, ha mennél előbb rendelést tenni méltóztatnak.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, urí utza 612.